

תפ"ח 26637/06/13 - מדינת ישראל נגד עזרא צורף, אבי מולייב, יעקב (קובי) יום טוב, יוני דהן, אלירן סייג

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 26637-06-13 מדינת ישראל נ' צורף (עציר) ואח'

לפני כב' השופטת שרה דותן - אב"ד כב' השופט אבי זמיר כב' השופט ירון לוי
מדינת ישראל המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד קלאודיה בילנקה
פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)

נגד

הנאשמים

1. עזרא צורף (עציר)
ע"י עו"ד חיים אוחנה
2. אבי מולייב (עציר)
ע"י עו"ד מנחם רובינשטיין
3. יעקב (קובי) יום טוב (עציר)
ע"י עו"ד משה שרמן
4. יוני דהן (עציר)
ע"י עו"ד משה יוחאי
5. אלירן סייג (עציר)
ע"י עו"ד שי נודל

גזר דין

השופט ירון לוי:

פתח דבר

1. הנאשמים הורשעו, על יסוד הודאתם, לאחר שחזרו בהם מכפירתם, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו להם בכתב אישום מתוקן בשלישית.
2. התרנו לנאשמים לחזור בהם מכפירתם, סמוך לתום פרשת התביעה, לאחר 20 ישיבות הוכחות, במהלכן נשמעו 40 עדי תביעה. הסדר הטיעון הושג לאחר הליך גישור מוצלח בפני כב' השופט ג' נויטל.

העבירות

3. הנאשמים הורשעו בעבירות הבאות:

עמוד 1

נאשם 1 - רצח - עבירה לפי סעיף 300(א)(2) ו-301 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

נאשם 2 - הריגה - עבירה לפי סעיף 298 לחוק.

נאשמים 3-5 - סיוע לחבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) יחד עם סעיף 31 לחוק.

כל הנאשמים - קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

העובדות

4. ואלה העובדות בהן הודו והורשעו הנאשמים:

א. (1) בתאריך 20/5/2013 סמוך לשעה 16:00, נסע משה אברהם יליד 20/5/1983 (להלן: "**המנוח**") באזור שכונת התקווה בתל-אביב ברכב שכור מסוג "טויוטה קורולה" בצבע לבן (להלן: "**רכב הטויוטה**") יחד עם אלי בן משה (להלן: "**האחר**"). האחר נהג ברכב הטויוטה ואילו המנוח ישב לצדו.

(2) אותה עת, נסעו הנאשמים 2, 3 ו-4 ברכב מזדה 3 שכור (להלן: "**רכב המזדה**"). נאשם 4 נהג ברכב המזדה, נאשם 3 ישב במושב שלצדו ואילו נאשם 2 ישב במושב האחורי.

ב. בתאריך הנ"ל, סמוך לשעה 19:30, הבחינו נאשמים 2, 3 ו-4 במנוח ובאחר שעה שהאחרונים נסעו ברכב הטויוטה. הנאשמים 2, 3 ו-4 עקבו אחר מסלול נסיעתם של המנוח והאחר ברכב הטויוטה, שעה שהאחרונים נסעו ברחובות לח", אצ"ל, ההגנה, לבנדה, סלמה והר ציון בתל אביב ולאחר מכן ברחובות לבון, תל גיבורים והלוחמים בחולון.

ג. בהמשך ובמקביל לאמור לעיל, עדכנו הנאשמים 2, 3 ו-4 אודות מיקומו של רכב הטויוטה את הנאשמים 1 ו-5 וכל החמישה קשרו קשר לפגוע במנוח על רקע סכסוך קודם בין המנוח לנאשם 1. כל אותה עת המשיכו הנאשמים ברכב המזדה לעקוב אחר הטויוטה.

ד. במסגרת הקשר ולשם קידומו, התקשר הנאשם 2 בשעה 19:36 לנאשמים 1 ו-5, עדכן אותם על מיקומו של רכב הטויוטה והכווין אותם לנקודת מפגש עם הנאשמים ברכב המזדה.

ה. בהמשך למתואר לעיל, בשעה 19:42 או במועד סמוך לכך נסעו המנוח והאחר ברכב הטויוטה ברח' המעפילים בחולון בעוד נאשמים 2, 3 ו-4 עוקבים אחריהם. בסמוך לכך, הגיעו לרח' המעפילים 67 נאשמים 1 ו-5 שרכבו באותה העת על אופנוע מסוג "סאן יאנג", להלן ("**האופנוע**"). או אז עצר גם רכב המזדה בצד המדרכה ברח' המעפילים 67 בחולון. במהלך המפגש בין רכב המזדה לאופנוע, נאשם 2 ירד מרכב המזדה ועלה לאופנוע במקומו של נאשם 5 אשר חבר לנאשמים 3 ו-4 ברכב המזדה. מיד לאחר מכן המשיכו הנאשמים 1 ו-2 על האופנוע בנסיעה ברח' המעפילים בחולון לכיוון רח' הבנים בו נסע אותה עת רכב הטויוטה, בעוד רכב המזדה בו נסעו הנאשמים 3, 4 ו-5 המשיך אחריהם.

ו. (1) בסמוך לאחר המתואר לעיל, בשעה 19:44 לערך, הדביקו הנאשמים 1 ו-2 על האופנוע את רכב הטויוטה שנסע אותה עת ברח' הבנים בחולון.

(2) או אז שלף נאשם 1, אקדח חצי אוטומטי מסוג "יריחו" מ.ס. 34310335 וירה לעברו של המנוח ברכב הטויוטה מספר יריות בכוונה תחילה לגרום למותו של המנוח.

(3) כתוצאה מהירי התנגש רכב הטויוטה ברכב מסוג סוזוקי, שחנה אותה עת בצדו השמאלי של רח' הבנים בסמוך לרח' הדר. בהמשך לכך, עלה נאשם 2 עם האופנוע על המדרכה בצדו השמאלי של רח' הבנים ועצר במקביל לרכב הטויוטה ואילו נאשם 1 ירה מספר יריות נוספות לעבר רכב הטויוטה.

ז. נאשם 1 ירה לעבר המנוח סך כולל של כ-10 קליעים בכוונה תחילה לגרום למותו של המנוח.

ח. הנאשמים נעצרו בסמוך לאחר אירוע הירי, על ידי שוטרים בקרבת מקום.

ט. כתוצאה ממעשי הנאשמים המפורטים לעיל, נפצע המנוח באורח אנוש מפגיעת קליע שחדר לראשו וכן מקליע שחדר לברכו השמאלית. המנוח הובהל לבית החולים וולפסון בחולון והועבר לאחר מכן לבית החולים איכילוב בתל אביב. בתאריך 24/5/2013 נפטר המנוח בביתה חולים איכילוב כתוצאה מנזק חמור למוחו בעקבות מעבר הקליע דרך הראש.

הסדר הטיעון

5. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי ב"כ הצדדים יעתרו במשותף להשית על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשם 1 - מאסר עולם (עונש חובה).

הנאשם 2 - 19 שנות מאסר, לצד מאסר מותנה.

נאשמים 3-5 - 45 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה.

ראיות לעונש

6. המאשימה הגישה את גיליונות המרשם הפלילי של הנאשמים (במ/1, במ/2, במ/3, במ/4, במ/5).

7. מטעם ההגנה הוגשו מסמכים רפואיים בעניינו של נאשם 2 (במ/6-במ/8).

טיעונים לעונש

8. ב"כ הצדדים ביקשו לכבד את הסדר הטיעון ולהשית על הנאשמים את העונשים שהוסכמו בגידרו.

9. ב"כ המאשימה, עו"ד בילנקה, הסבירה כי הסדר הטיעון גובש לאחר בחינת חלקו היחסי של כל אחד מהנאשמים באירוע וכן, בחינה והערכה מחודשת של הראיות שהובאו בפני בית המשפט, ובעיקר בנוגע ליסוד הנפשי של כל אחד מהנאשמים, בעת הירי עצמו. האבחנה העיקרית היא בין הנאשמים 1 ו-2, לבין הנאשמים 3-5, שלא נטלו חלק פעיל בירי.

עו"ד בילנקה הטעימה כי אף לאחר תיקונו המשמעותי של כתב האישום, מדובר באירוע מופלג בחומרתו, הגם שקדם לו

תכנון קצר טווח מצד הנאשמים.

ב"כ המאשימה הצביעה על מאפייני חומרה משמעותיים באירוע ובעיקר, ביצוע הירי בטבורה של עיר, בשעות ערב, תוך פגיעה קשה בשלום הציבור ובביטחונו, וכי אך בנס לא נסתיים האירוע בפגיעות נוספות בנפש.

התובעת הדגישה כי הרקע לאירוע - סכסוך מוקדם, בין הנאשם 1 או בין מי מהנאשמים, לבין המנוח, או התנהגות המנוח בשעות שקדמו לאירוע - לא הוו מבחינת המדינה, שיקול לגיבוש הסדר הטיעון.

על פי גישת המדינה, תהא הסיבה לסכסוך אשר תהא, חברה מתוקנת אינה יכולה להרשות לעצמה תופעה של יישוב סכסוכים, או חיסול חשבונות, באמצעות כלי נשק, או סיכון שלום הציבור, כפי שנעשה במקרה זה.

לפיכך, סברה התביעה כי בהודאת הנאשם 1 - שבסופו של יום הוא זה שבפועל ירה במנוח - ובנטילת אחריות על מעשיו, יש כדי לשרת את האינטרס הציבורי, בהעברת המסר המתואר.

10. ב"כ המאשימה ציינה כי המנוח נורה ונהרג ביום הולדתו ה-30 והותיר אחריו אם קשישה, אחיות ו-2 ילדים צעירים, שעולמם השתנה מקצה לקצה בעקבות האירוע, הם סובלים מקשיים שונים ונתונים בטיפולים פסיכולוגיים.

11. במסגרת חוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001, הודיעה התובעת לבית המשפט כי אחות המנוח, הביעה ביקורת, בשם משפחת המנוח, ביחס להסדר עם הנאשם 2.

ב"כ המאשימה הסבירה כי התביעה שקלה את עמדת משפחת המנוח, אך סברה כי עם כל ההבנה לביקורת זו, אין בכך כדי להצדיק הימנעות מהסדר הטיעון.

12. ב"כ המאשימה נימקה את העתירה העונשית ביחס לכל אחד מהנאשמים. בעניינו של הנאשם 1, מאחר שמדובר בעונש מאסר עולם חובה, סברה התביעה כי אין מקום להטלת עונש נוסף בגין עבירת קשירת הקשר שבה הורשע.

בעניינו של הנאשם 2, סברה התביעה שהעונש המוסכם של 19 שנות מאסר, הנושק לרף העליון של עבירת ההריגה, משקף את חלקו היחסי של הנאשם 2, המצוי במדרג הגבוה, ואך כפסע היה בינו לבין עבירת הרצח.

בעניינם של הנאשמים 3-5, הגישה התובעת אסופת פסיקה, בנסיבות דומות של הרשעה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, שנסתיימו בגזרי דין הנעים בין 7 ל-9 שנות מאסר בפועל. מאחר שהנאשמים 3-5 הורשעו בעבירה של סיוע לחבלה בכוונה מחמירה, שעונשה מחצית מהעונש על עבירה מוגמרת, ולאור חלקם הנמוך, יחסית לחלקם של נאשמים 1 ו-2, - ומתמקד בפרק הזמן שקדם לירי, ובעיקר במעקב אחר רכב המנוח ובהסעת הנאשם 1 לזירה - סברה התביעה שהעונש המוסכם של 45 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה, סביר, ולפיכך ביקשה לכבדו.

13. ב"כ הנאשם 1, עו"ד אוחנה, עתר, אף הוא, לכיבוד ההסדר, תוך שהדגיש את תיקונו המשמעותי של כתב האישום, שהתבטא במחיקת העבירה של ניסיון רצח, שיוחסה לנאשם 1 בכתב האישום המקורי. עו"ד אוחנה הדגיש כי, לשיטתו, בשקילת הסדר הטיעון, יש ליתן משקל למכלול הנסיבות, ובעיקר כוונות המנוח, קודם האירוע, לפגוע בנאשם 1.

14. ב"כ הנאשם 2, עו"ד רובינשטיין, ביקש לכבד את ההסדר וליתן משקל לקולא לגילו הצעיר של הנאשם, 25, למצבו המשפחתי, היותו נשוי ואב ל-2, ולמצבו הנפשי כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים (במ/6-במ/8).

עו"ד רובינשטיין הדגיש כי למעשה, למעט פרשת ההגנה, הונחה בפני בית המשפט תשתית ראיתית מלאה ממנה עולה, כי מבחינת הנאשם 2, מדובר במצב הגובל ב"הגנה עצמית".

15. ב"כ הנאשם 3, עו"ד שרמן, שביקש אף הוא לכבד את ההסדר, הדגיש את הפער המשמעותי בין העבירות החמורות שיוחסו לנאשם 3 בכתב האישום המקורי, לבין העבירות הקלות יחסית, שבהן הורשע בכתב האישום המתוקן בשלישית.

16. ב"כ הנאשמים 4 ו-5, עו"ד יוחאי ונודל בהתאמה, הצטרפו לדברי הסניגורים האחרים וביקשו לכבד את ההסדר.

דין והכרעה

17. אמליץ לחבריי לאשר את הסדר הטיעון.

הלכה היא שאין בהסדר טיעון כדי לפטור את בית המשפט מחובתו לקבוע מתחם ענישה הולם לפי תיקון 113 לחוק (ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (04.12.2013)); זאת, גם מקום שאין מדובר "בהסדר טווחים", אלא "הסדר סגור" הקובע ענישה קונקרטית (ע"פ 3856/13 גוני נ' מדינת ישראל (03.02.2014) וכן ע"פ 9246/12 חמאסה נ' מדינת ישראל (24.03.2014)).

18. בנסיבות העניין, סבורני שמדובר באירוע אחד (סעיף 40ג(א) לחוק).
19. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

20. הערך החברתי שנפגע כתוצאה מעבירות הרצח וההריגה, שבהן הורשעו הנאשמים 1 ו-2, הוא קדושת החיים. אין חולק שערך זה מצוי ברף העליון של סולם הערכים החברתיים שהחברה מבקשת להגן עליהם, ללא קשר לזהות הקורבן ולהתנהגותו.

הערך החברתי שנפגע כתוצאה מהעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, כמו גם הסיוע לה, הוא הפגיעה בגופו, בנפשו ובכבודו של הפרט.

באשר לעבירת קשירת קשר לביצוע פשע, שבה הורשעו כל הנאשמים, נקבע כבר כי על אף היותה עבירה עצמאית היא "אינה באה להגן על ערך חברתי מוגן קונקרטי, אלא היא בבחינת חומת מגן נוספת סביב לערך החברתי המוגן על ידי העבירה שלשם הגשמתה נקשר הקשר (ראו גם: ש"ז פלר יסודות דיני עונשין כרך ב' 353 (תשמ"ז)). עוד הכירה הפסיקה בכך שהעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע מחילה עצמה על כל קשר שהוא, הגם שמסקלה של עבירת הקשר ייקבע על פי משקלו של הערך הפלילי המוגן לפי העבירה שהיא מטרת הקשר" (ע"פ 6717/09 אוזיפה נ' היועץ המשפטי לממשלה (6.12.10), פסקה 50).

21. אין חולק כי בעניינו של הנאשם 1, מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן היא מוחלטת. מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן, בעניינו של הנאשם 2, מצויה ברף הגבוה, אך בשים לב להרשעתו בעבירת הריגה, פחותה במידת מה מזו של הנאשם 1. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן, בנוגע לנאשמים 3-5, ובהתחשב בנזק שנגרם, מובילה למסקנה שמדובר בפגיעה משמעותית.

22. בחינת מדיניות הענישה הנגדינה של עבירת הרצח שבה הורשע הנאשם 1 הוא עונש מאסר עולם חובה. בנסיבות אלה, יש טעם בעמדת המדינה שלא עתרה להטלת עונש נוסף בגין הרשעת הנאשם 1 בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע.

23. העונש המירבי הקבוע בצידה של עבירת ההריגה, שבה הורשע הנאשם 2, הוא 20 שנות מאסר. קשת הענישה בעבירה זו רחבה ונעה בין עונשי מאסר קצרים יחסית, ברף התחתון של מתחם הענישה, לבין תקופות מאסר ארוכות ומשמעותיות, ברף העליון של מתחם הענישה, הכל בהתאם לנסיבות הקונקרטיות של כל מקרה לגופו. בעניינו, תרומת הנאשם 2 למות המנוח, גבוהה ומשמעותית. עם זאת, בשים לב לעובדה שבסופו של דבר, הנאשם 1 הוא זה שירה בפועל במנוח, מתיישב העונש המוצע עם מדיניות הענישה הנוהגת, בשים לב לחלקו הכולל של הנאשם 2 באירוע (להטלת 20 שנות מאסר בגין עבירת הריגה בנסיבות דומות, לאחר הסדר טיעון, ראו בימים אלה: ע"פ 1288/14 אבו שנדי נ' מדינת ישראל (1.2.15)).

24. העונש המירבי הקבוע בצידה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, הוא עשרים שנות מאסר. בעבירה של סיוע לחבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 32 לחוק, שבה הורשעו הנאשמים 3-5, עומד העונש על מחצית מעונשם של מבצעי העבירה העיקרית.

אף בעבירה זו ניתן למצוא מגוון רחב של גזרי דין, הנע בין עונשי מאסר קצרים לעונשי מאסר משמעותיים יותר, הכל, כמובן, בהתאם לנסיבות.

כך למשל, בע"פ 3573/08 עוואדרה נ' מדינת ישראל, (13.04.2010), הורשעו הנאשמים בעבירות של גרימת חבלה

בכוונה מחמירה, ירי באזור מגורים, נשיאת נשק והחזקת סכין, במסגרת אירוע של סכסוך משפחות. בבית המשפט המחוזי נדון מערער 1 לעונש של 8 שנות מאסר, ו-2 המערערים הנוספים נדונו ל-7 שנות מאסר. בית המשפט העליון אישר את גזר הדין.

בע"פ 4691/11 **מדינת ישראל נ' אלצאנע**, (24.03.2013), החמיר בית המשפט העליון בעונשו של נאשם שהורשע במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של גרימת חבלה בכוונה מחמירה ונשיאת נשק, לאחר שירה במהלך אירוע משפחתי, בגבה של אחותו, על רקע סכסוך משפחתי ונדון ל-8 שנות מאסר בפועל. אך בשל ההלכה לפיה בית המשפט אינו נוהג למצות את הדין, ולאור נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, העמיד העליון את עונשו של הנאשם על 9 שנות מאסר.

בע"פ 6022/10 **מוחמד שלעאטה נ' מדינת ישראל** (19.03.2012), אישר בית המשפט העליון עונש של 53 חודשי מאסר בפועל, שהוטל על מערער שהורשע בגין ירי באוויר, בכפר מגוריו, על רקע אכזבה רומנטית. נקבע כי העונש אינו חורג מרף הענישה הנוהג וככלל, יש להחמיר עם מי שעושה שימוש בנשק חם, ובמיוחד כאשר השימוש בו נעשה באזור מגורים לאור הסיכון לחיי אדם.

בע"פ 6141/11 **מדינת ישראל נ' פלוני** (05.07.2012), החמיר בית המשפט העליון בעונשו של נאשם שהורשע במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, פציעה ועבירות בנשק, על רקע סכסוך בינו לבין המתלונן, שנחשד כי הוא זה שירה בו ימים ספורים קודם לכן. בית משפט המחוזי בדעת רוב, גזר על הנאשם עונש של 36 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון, קיבל את ערעור המדינה והעמיד את העונש על 48 חודשי מאסר בפועל, וזאת לאור החומרה היתרה במעשים והצורך בהרתעת הרבים.

מובן, שעניינם של הנאשמים 3-5, אינו זהה לנסיבות התיקים שהובאו לעיל. עם זאת, יש באסמכתאות המצוינות כדי ללמד על מדיניות הענישה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, וזאת בשים לב שעונשם של הנאשמים 3-5 - שהורשעו בסיוע לחבלה בכוונה מחמירה - צריך לעמוד על מחצית, בהתאם להוראת המחוקק בסעיף 32 לחוק.

25. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 לחוק) יש ליתן משקל לחומרה לתכנון המוקדם ולקשר שקשרו הנאשמים לפגוע במנוח. לא התעלמנו מטענות הסניגורים לאורך כל ההליך, בדבר הסכסוך המוקדם בין המנוח לבין הנאשם 1. תשובתנו לכך היא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם פתרון סכסוכים באמצעות עשיית דין עצמית, במיוחד תוך סיכון שלום הציבור. בנוסף, בהכרה בטענה מסוג זה, יש כדי להשמיט את הבסיס מתחת לשלטון החוק ומשם, קצרה הדרך לכאוס חברתי (ראו, לאחרונה: ע"פ 2718/14 **בראנץ' נ' מדינת ישראל** (1.1.15)).

אין חולק שחלקו של הנאשם 1 הוא המשמעותי ביותר. הנאשם 1 הוא זה שנשא את הנשק וירה לעבר המנוח, בשתי הזדמנויות, בזו אחר זו, ב-10 קליעים, בכוונה תחילה לגרום למותו.

חלקו של הנאשם 2 הוא השני במדרג החומרה; הוא אמנם לא הורשע בעבירת רצח, אלא בהריגה, אך, כפי שצוין, תרומתו למות המנוח הייתה גבוהה ומשמעותית. הנאשם 2 השתתף בעיקוב אחר המנוח, עדכן את הנאשמים 1 ו-5 אודות מיקום המנוח והכווין אותם לנקודת המפגש עם הנאשמים. הוא ירד מרכב המזדה, ועלה לאופנוע ונהג בו, באופן שאיפשר לנאשם 1, שישב מאחוריו, לפגוע במנוח.

חלקם היחסי של הנאשמים 3-5, פחות מחלקם של הנאשמים האחרים, ולפיכך הורשעו בעבירות חמורות פחות, של סיוע לחבלה בכוונה מחמירה וקשירת קשר לביצוע פשע. אמנם חלקם של הנאשמים 3-5 אינו זהה לחלוטין, שכן בשלבים הראשונים של האירוע נסע הנאשם 5 באופנוע עם הנאשם 1, ואילו הנאשמים 3 ו-4 נסעו ברכב המזדה. עם זאת, מבחינת תרומתם הכוללת של הנאשמים 3-5 לאירוע, אין הבדל מהותי ביניהם. כל השלושה, ביחד עם הנאשמים 1 ו-2, קשרו קשר לפגוע במנוח ועקבו אחריו.

26. אין חולק שהנזק שנגרם כתוצאה מהאירוע הוא החמור ביותר - קיפוד חיי אדם. בנוסף, לא ניתן להתעלם מהסכנה הממשית לעוברי אורח תמימים, אך בנס לא נגרמו נזקים נוספים בנפש.

27. לעניין הסיבות שנטענו שוב ושוב, לעבירות - סכסוך מוקדם בין המנוח לבין הנאשם 1, ורצונו הנטען של האחרון

לפגוע בנאשם 1. תהא סיבת הסכסוך בין הנאשם 1 לבין המנוח - שלא הובררה, אך לא ניתן להתעלם מהאפשרות שמקורה בפעילות עבריינית. כפי שצוין לעיל, חברה מתוקנת אינה יכולה להרשות לעצמה, תופעה של יישוב סכסוכים בכח הזרוע, ואף לא גישה פשרנית או סלחנית. כל תגובה, שאינה שלילה חד משמעית של התנהגות מעין זו, עלולה לסכן את שלום הציבור ובטחונו ולגרום לפגיעה בחפים מפשע - כפי שאירע, לא אחת, בעבר. נזק מוחשי ממשי נוסף, שעלולה לגרום בעקבותיה תופעה זו, הוא ערעור תחושת הביטחון ושלוות החיים של הציבור בכללותו, וערעור אמון הציבור בשלטון החוק.

28. לאור כל האמור לעיל, אציע לחברי לקבוע את מתחם העונש ההולם בעבירות ההריגה וקשירת הקשר לביצוע פשע, שבהן הורשע הנאשם 2, בין 19 ל-21 שנות מאסר בפועל; בעבירות הסיוע לחבלה בכוונה מחמירה וקשירת קשר לביצוע פשע, בהן הורשעו הנאשמים 3-5, בין 3 ל-5 שנות מאסר.

29. בעניינינו, איני סבור שישנם שיקולים המצדיקים סטייה לקולא או לחומרא מהמתחם.

30. יינתן משקל הולם לקולא להודאת הנאשמים ולנטילת האחריות למעשיהם, גם אם סמוך לתום פרשת התביעה. לא ניתן להתעלם מכך שלכל הנאשמים הרשעות קודמות.

הנאשם 1 הורשע בשנת 2014 בעבירות של קשירת קשר לפשע וסחיטה באיומים.

הנאשם 2 הורשע בשנת 2011 בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שיבוש מהלכי משפט ואי-הגשת עזרה לאחר גרימת תאונה; בשנת 2007 הורשע בהפרת הוראה חוקית, הפרעה לשוטר, עבירת סמים, עבירות רכוש ועבירות רבות הקשורות ברכב. לנאשם 2 אף רישום ללא הרשעה מבית משפט לנוער, בין היתר, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בעבירות רכב ובעבירות נוספות.

לנאשם 3 הרשעות משנת 2014, בעבירות של סחיטה באיומים, קבלת דבר במרמה ועבירות רכוש; בשנת 2012 הורשע בעבירה של סיוע לרכישת/החזקת נשק שלא כדין ובשנת 2011 בעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה.

לנאשם 4 הרשעה משנת 2007, בעבירות של החזקת סכין, היזק בזדון, ומשנת 2005 בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

לנאשם 5 הרשעות משנת 2013, בעבירות של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, ומשנת 2007 בעבירות אלימות, איומים והחזקת סכין למטרה לא כשרה.

31. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי אלמלא הסדר הטיעון, העונשים שהיו נגזרים על הנאשמים אילו הורשעו בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום המתוקן בשלישית, לא היו שונים באופן משמעותי מהעונשים שלהם עתרו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון. בשים לב למכלול הנסיבות, כפי שפורטו בהרחבה לעיל, סבורני שהסדר הטיעון סביר ומאוזן ולפיכך אציע לחברי לכבדו.

סיכום

32. לאור כל האמור, אציע לחברי לגזור על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1 - עזרא צורף:

מאסר עולם.

נאשם 2 - אבי מוליב:

א. 19 שנות מאסר בפועל. מניין המאסר מיום מעצר הנאשם 20.05.2013.

ב. 12 חודשי מאסר מותנים, למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

נאשם 3 - יעקב יום טוב, נאשם 4 - יוני דהן ונאשם 5 - אלירן סייג:

א. 45 חודשי מאסר בפועל, שמניינם מיום מעצר הנאשמים, 20.05.2013.

עמוד 7

ב. 9 חודשי מאסר מותנים, למשך 3 שנים מיום שחרור ממאסר, והתנאי הוא שהנאשמים לא יעברו את העבירה בה הורשעו או עבירת אלימות מסוג כלשהו.

השופטת שרה דותן:

אני מסכימה.

השופט אבי זמיר:

אני מסכים.

סוף דבר

על דעת כל חברי ההרכב, אנו גוזרים על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1 - עזרא צורף:

מאסר עולם.

נאשם 2 - אבי מולייב:

א. 19 שנות מאסר בפועל. מניין המאסר מיום מעצר הנאשם 20.05.2013.

ב. 12 חודשי מאסר מותנים, למשך 3 שנים מיום שחרור ממאסר, והתנאי הוא שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

נאשם 3 - יעקב יום טוב, נאשם 4 - יוני דהן ונאשם 5 - אלירן סייג:

א. 45 חודשי מאסר בפועל, שמנינם מיום מעצר הנאשמים, 20.05.2013.

ב. 9 חודשי מאסר מותנים, למשך 3 שנים מיום שחרור ממאסר, והתנאי הוא שהנאשמים לא יעברו את העבירה בה הורשעו או עבירת אלימות מסוג כלשהו.

הודעה לנאשמים זכותם לערער לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשע"ה, 18 פברואר 2015, במעמד הצדדים.